22/03/2021

Μητροπολίτης Διδυμοτείχου: Ευρήκαμεν Ιησούν…

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Την πρώτη Κυριακή των Νηστειών, Κυριακή της Ορθοδοξίας, η Εκκλησία προβάλλει την αξία και τον θησαυρό της πίστεώς μας· την Αλήθεια και την Ζωή και δοξολογικά μνημονεύει τους ομολογητές της, αναβοώσα· «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν οἰκουμένην ἐστήριξεν». Αυτή η ορθόδοξη πίστη είναι το μεγάλο ζητούμενο στις μέρες μας ως δογματική αλήθεια και ως εμπιστοσύνη προς τον Θεό, καθώς το μεν πρώτο προσπαθεί να το νοθεύσει ο σύγχρονος συγκρητισμός και οι ποικίλες αιρέσεις, το δε δεύτερο να το κλονίσει ο κυρίαρχος στην εποχή μας ορθολογισμός.

Στην αλήθεια, λοιπόν, της Ορθοδοξίας αναφέρθηκε ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ιερουργών στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Παναγίας Ελευθερωτρίας Διδυμοτείχου, όπου με αφορμή την φράση του ευαγγελικού αναγνώσματος της ημέρας «εὑρήκαμεν Ἰησοῦν», τόνισε, μεταξύ άλλων·

«…Ἡ ὁμολογία τοῦ Φιλίππου «εὑρήκαμεν Ἰησοῦν» εἶναι ἡ πηγή τῆς σημερινῆς ἑορτῆς ἀλλά καί τό ζητούμενο στή ζωή μας. Μέ τό «εὑρήκαμεν Ἰησοῦν» ξεκινᾶ μία νέα σχέση μέ τόν ὁρατό Χριστό. Εἶναι μία γνωριμία μέ τό πρόσωπο τοῦ Σαρκωμένου Θεοῦ, μία ζωντανή ἐπαφή μέ τόν Ἰησοῦ καί ὄχι μία σκέψη γιά κάποια ἀόριστη, ἄπιαστη καί ἰδεατή θεότητα. Σήμερα ἑορτάζουμε τήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, στίς ὁποῖες ἀποτυπώνεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ ἀγάπη Τόν ἔκανε νά ἐνδυθῆ τήν ἀνθρώπινη σάρκα, γιά νά προστατεύσει τή φύση μας μέ τήν ἄυλη φωτιά τῆς Θεότητας. Φόρεσε τή σάρκα μας καί τή θέωσε. Ἕνωσε τό ἄκτιστο μέ τό κτιστό καί γι’ αὐτό μᾶς ἐπιτρέπει νά ζωγραφίζουμε τό ἄκτιστο. Ἐπειδή οἱ εἰκόνες εἶναι ἡ ὁρατή ἀποτύπωση τοῦ ἀκτίστου, γι’ αὐτό ἔχουν ἱερότητα, ἔχουν Χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιά νά διδάσκουν τόν Παράδεισο στή γῆ.

»Ἑορτάζουμε σήμερα διότι «εὑρήκαμεν Ἰησοῦν». Διότι ἡ εὕρεση τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος καί ἡ μεγαλύτερη δικαίωση τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στήν εὐλογημένη Ἐδέμ οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τό Θεό. Μέσα στό ρημαγμένο ἀπό τήν ἁμαρτία κόσμο ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων, ξαναβρίσκουμε Ἐκεῖνον πού Τόν ἔχασαν αὐτοί ἀπό τόν ἐγωϊσμό καί τήν ἀμετανοησία τους. Ὅλη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει μόνο γιά νά βροῦμε τόν Ἰησοῦ. Ὑπάρχουμε γιά νά πορευόμεθα πρός τό Χριστό. Ὅταν ἡ ζωή μας ἔχει ἄλλες κατευθύνσεις, τότε ξοδεύεται ἄσκοπα. Ὁ χρόνος χωρίς Χριστό εἶναι χαμένος χρόνος.

»Ἡ ζωή χωρίς Χριστό εἶναι ἄσκοπη καί τραγική. Αὐτή τήν τραγικότητα τή βιώνουμε στήν ἐποχή μας κατά τρόπο ἰδιαίτερα δραματικό. Οἱ ἄνθρωποι βιώνουμε σέ ἐπανάληψη τό δράμα τῆς Ἐδέμ. Μέσα στά πλούσια καί ἀμέτρητα ἀγαθά τῆς προηγμένης ἐποχῆς μας χάσαμε τό Θεό καί Τόν ἀντικαταστήσαμε μέ τόν καρπό τῆς ἁμαρτίας. Προσεγγίσαμε τό ἀπαγορευμένο ξύλο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ καί διαλέξαμε τό κακό. Λάβαμε τήν ἐλευθερία μας καί τή χρησιμοποιήσαμε μέ λάθος τρόπο. Τό πρόβλημα, βεβαίως, δέν εἶναι ἡ ἀνυπακοή καί ἡ πτώση. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ πεισματική ἀμετανοησία. Ὁ Κύριος μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία Του καί μέ ἀμέτρητους προσωπικούς τρόπους μᾶς ἀναζητᾶ. Καλεῖ τόν καθένα μας: «Ἀδάμ ποῦ εἶ;». «Ποῦ εἶσαι ἄνθρωπε;» μᾶς λέγει. Καί ἐμεῖς τί ἀπαντᾶμε; «τῆς φωνῆς σου ἤκουσα… καί ἐφοβήθην». Ἀκοῦμε τό Θεό καί Τόν φοβούμεθα. Ἀκοῦμε τό κήρυγμά Του καί τό ἀποστρεφόμεθα. Νιώθουμε τό ψάξιμό Του καί κρυβόμεθα. Βάζουμε ὡς προπέτασμα ἀνάμεσα σ’ ἐμᾶς καί σ’ Ἐκεῖνον τίς

ὑποθέσεις μας, τήν ἐπιστήμη μας, τίς ἐπιδόσεις μας. Δέν καταλαβαίνουμε πώς ὅλ’ αὐτά εἶναι «τά φύλλα τῆς συκῆς» πού δέν μποροῦν νά καλύψουν τή γύμνια μας. Μέσα στήν Ὀρθοδοξία, ὅμως, ὑπάρχει ἡ μετάνοια.

»Μέσα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό μυστήριο τῆς μετανοίας εἶναι ἕνα πανηγύρι. Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι τό πιό χαρούμενο μυστήριο, διότι δέν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἐπανεύρεση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κυρίως ἡ συμφιλίωση μαζί Του. «Εὑρήκαμεν Ἰησοῦν» φωνάζουμε σήμερα τά στίφη τῶν ὀρθοδόξων ἁπανταχοῦ τῆς γῆς, γιά νά ποῦμε καί στούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους πώς τό Χριστό δέν μποροῦμε νά Τόν χάσουμε ἐξαιτίας τῆς πτώσεως καί τῆς ἁμαρτίας. Καμία ἁμαρτία καί καμία περιπέτεια δέν μποροῦν νά μᾶς χωρίσουν ἀπό τό Χριστό. Τό Χριστό Τόν χάνουμε ἐάν Τόν ἀρνηθοῦμε. Ἐάν σπάσουμε καί διαλύσουμε τή σχέση μας μαζί Του, ἐάν Τόν ξεριζώσουμε ἀπό τή σκέψη καί τήν καρδιά μας, ἐάν Τόν ἀπομακρύνουμε ἀπό τά ἐνδιαφέροντα καί τήν ἀγάπη μας, μόνον τότε Τόν χάνουμε. Ἀλλά καί πάλι μποροῦμε νά Τόν ἀναζητήσουμε καί εὔκολα νά Τόν βροῦμε, διότι ὁ Ἰησοῦς μᾶς περιμένει καί μᾶς ψάχνει σιωπηλά, ἀθόρυβα, διακριτικά καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή.

»Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι πίστη καί ἐμπειρία καί ἀποτελεῖ τήν ταυτότητα μέ τήν ὁποία ἀνατραφήκαμε. Αὐτή μᾶς συγκρατεῖ καί τόν πολιτισμό μας συντηρεῖ καί τήν οἰκουμένη ὁλόκληρη στηρίζει. Αὐτή εἶναι τό θεμέλιο τῆς ζωῆς τῶν ἀνά τόν κόσμο ὀρθοδόξων. Αὐτή καλούμεθα νά διαφυλάξουμε ἀκέραιη καί ἀνόθευτη, νά τήν ζήσουμε ἀλλά καί νά τήν μεταδώσουμε. Αὐτή ἡ πίστη γιά μᾶς τούς Ὀρθοδόξους ἀποτελεῖ δῶρο, εἶναι ἡ ἀποκεκαλυμένη Ἀλήθεια, καί γιά τόν ὑπόλοιπο κόσμο παραμένει προσμονή καί ἐλπίδα, γιά τήν ὁποία διψᾶ. Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» ἀποτελεῖ διαχρονική προτροπή πρός τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας συμμορφοῦται προωθῶντας τό ἱεραποστολικό της ἔργο πρωτίστως στόν τόπο πού διακονεῖ ἀλλά καί ἀνά τήν οἰκουμένη, σέ κοντινές ἤ καί ἀπόμακρες γεωγραφικά περιοχές τῆς ὑφηλίου.

»Αὐτή τή μέρα ἰδιαίτερα, ἀλλά καί κάθε μέρα, ἄς δοξάζουμε καί ἄς εὐγνωμονοῦμε τό Θεό γιά τήν εὐλογία τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, πού μᾶς κληροδότησε, καί μέσα ἀπό τήν λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας ἄς ἀνανεώσουμε τήν κοινωνία μας μέ Ἐκεῖνον, πού ἔρχεται νά μᾶς συναντήσει καί νά χαρίσει προοπτική, παρηγοριά καί ἐλπίδα στή ζωή μας».